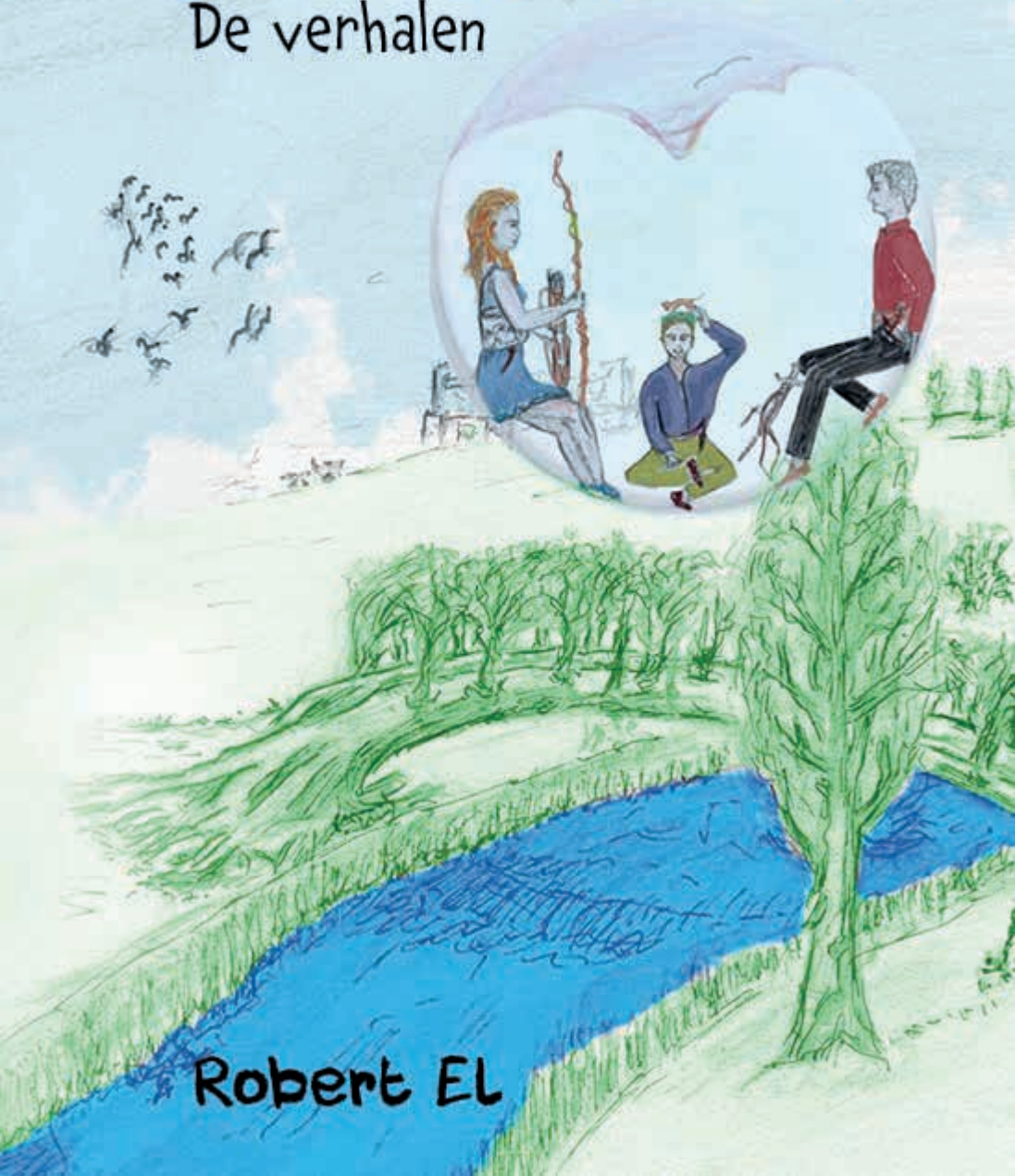

Watalanta

De verhalen

Robert EL

Inkijkexemplaar

Robert EL

Watalanta

De verhalen

Eerste druk 2021
Copyright © Robert El

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslag illustraties Robert El

Binnenwerk vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Binnenwerk illustraties Robert El
Redactie Nathalie Lemaitre | Ambilicious
Eindredactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93275-09-6 | NUR 334

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Watalanta

De verhalen

Bij het naderen van een nieuwe tijdcirkel, wordt het oude afgerond.
Oude volkeren en geheimen worden zichtbaar.
Vergeten krachten verflauwen.
Goden sluiten af en schenken genade.

Ziztar god van de draken schenkt geen genade hij zorgt voor een
verlossing bij zijn veroordeling.
Nayadine en haar zusters, worden als vloekbewaarders overbodig.
Niet zonder hun taak onbarmhartig af te maken.

1 Een vondst

‘Hee Grovian, kijk nou!’

Milor wees naar de grote groep gekleurde wedstrijdballonnen. Voeten stevig in het duinzand verankerd en één hand boven de ogen. Zijn mond zakte open en met steeds groter wordende ogen stootte hij zijn oudere broer aan.

‘Onze ballonnen! Ze veranderden ineens van richting?’

‘Au man,’ de elleboogstoot negerend keek Grovian omhoog: ‘Zijn dat ... ónze ballonnen? Vreemd,’ hij tuurde naar de wervelende naamkaartjes die eronder hingen en fronste zijn wenkbrauwen, ‘het lijkt wel alsof onze ballonnen bij de anderen worden weggetrokken.’ Hij keek om zich heen. Blijkbaar waren zij de enigen die zagen wat er zich hoog boven hen afspeelde. Niemand van de groep zag het. Iedereen lachte en hun uitgestoken handen wezen naar hun eigen ballonnen.

Milor keek vragend achterom naar Elise, hun zus.

‘Misschien is het een andere wind op een andere hoogte,’ zei ze. Ze genoot voor een paar momenten van de zonnestralen op haar gezicht. ‘Of anders was het die vogel. Zullen we nog even naar de zeekant gaan, naar de golven en daarna terug naar huis?’ vroeg ze vrolijk.

‘Oké,’ riep Milor, genoeg nemend met haar oplossing, ‘schelpen zoeken, wie er het eerste is.’ Hij trapte zijn schoenen uit en propte zijn sokken erin. De wedstrijdballonnen verdwenen op de achtergrond.

Milor wist precies waar hij naartoe ging. De schelpenlijn. De lange strandlijn met de door de vloed achtergelaten schelpen en wier. Hij wist dat tussen de aangespoelde rommel soms wel eens een speciaal ‘gelukkie’ lag. Een kleine schat zoals eikapsels van de roggel of haaieneieren of spullen van voorbijvarende schepen.

‘Loop nou niet zo hard,’ schreeuwde Elise, ze rende lachend achter hem aan. Na 10 meter gaf ze het puffend op. Haar tas met hun schoenen, boterhammen en wat drinken voor die dag hing in de weg. Milor was veel te snel, ze wachtte wel op Grovian.

In gedachten sjokte hij achter hen aan. Hij dacht aan de tijd dat ze

vaker naar het strand gingen. Met zijn vader, voordat het vliegtuig werd vermist. Zijn vader die altijd lachte bij het pootje baaien en dan zei: Als je zo vaak daarboven bent, wil je vaker het land en de zee zien, en vooral ruiken en voelen. Dan schopte hij in het water en spetterde iedereen nat. Grovian snoof diep de zoute lucht in. Hij voelde hoe het warme rulle zand zijn tenen uit elkaar duwde.

‘Ja, ik heb het,’ schreeuwde Milor. Hij sprong naar een kaartje dat een grote raaf op het strand liet vallen. De vogel was hem voor en had duikelend het kaartje weer in zijn bek gevangen.

‘Au,’ Milor struikelde en lag in het zand. Met beide handen hield hij zijn voet vast.

‘Voorzichtig Milor,’ riep Elise die het zag gebeuren. ‘Bloed het?’

‘Nee, maar het doet wel zeer.’ Zacht wreef hij over zijn voet en keek naar wat hem bezeerde.

‘Grovian!’

Een vreemde klank in de schreeuw haalde Grovian met een schok terug naar hun stranddag.

Milor zwaaide heftig bij een donkere hoop aangespoeld vuil.

‘Kom eens kijken,’ hij wees naar de grote donkere hoop, ‘ik heb wat gevonden.’

‘Niet aankomen, ik kom,’ Grovian zette een sprintje in.

Nieuwsgierig pakte Milor een stokje en schoof wat zeewier weg van de bovenkant van zijn vondst: Een kistje. Iets groter dan zijn voet. Onder het groene wier werden krassen in het donkere hout zichtbaar.

‘Kijk hier,’ zei Milor, ‘het lag onder het wier bij die witte schelpen. En ik stootte er per ongeluk tegen aan. Toen zag ik dit.’

Grovian zakte door zijn knieën naast Milor die een stokje in het zand stak.

‘Wauw,’ zei Grovian, die het stokje pakte, ‘het lijkt echt op een oud juwelenkistje.’

Voorzichtig schoof hij het wier weg dat het laatste deel van de bovenkant bedekte. In het hout werden inkervingen gevuld met het lichte strandzand zichtbaar: Delen van zes ringen, in het midden één met de vorm van een halfgesloten oog.

‘Eng,’ zei Grovian.

Elise keek naar de jongens die zich schijnbaar vermaakten met hun vondst. Ze voelde zich verantwoordelijk sinds haar oma haar dat had opgedragen. Ook voor Grovian zelfs al was hij ouder.

Haar gezicht ontspande en Elise genoot even van de zon op haar gezicht. Warmte.

Met een geheimzinnige stem spon Grovian, net als hun vader vroeger, een verhaal om de vondst.

‘Milor, de kaper die dit kistje voor zijn kinderen heeft gemaakt, vroeg zijn vriend om een mes.’ Grovian verdraaide zijn stem. ‘Geef me je mes maatje, dan zal ik wat levenslijnen in dit dode hout snijden. Ik zal er een ‘waaromwoord’ in kerven.’

Grovian tikte met het stokje boven het oog en lachte. ‘Kijk, zie je ze, er staan hier letters boven?’

Milors boog iets voorover en gleeed met een vingertop over de vloeiende lijnen van de graveringen.

‘Wat?!’ schreeuwde hij angstig en deinsde met een vreemde sprong achteruit.

Grovian keek hem geschrokken aan, ‘Wat doe je, zo erg is die kaper niet.’

Milor die angstig zijn hand achter zijn rug hield keek hem met grote ogen aan. Zijn stem trilde. ‘Ik zag ineens stukjes film. Mensen die aan het vechten waren,’ hij haalde diep adem, ‘toen ik dat kistje aanraakte!’

Milor keek met een vurige blik in Grovians ogen. ‘Jij was daar ook. Je vocht met een heel groot zwaard. Er was ook een rat die steeds op mijn schouder klom.’

‘Joh, ik weet niet waar je het over hebt?’ Verbijsterd over Milors reactie op zijn verhaal wilde Grovian het kistje bij hem wegschuiven. Op het moment dat hij het kistje aanraakte voelde hij vonken tegen zijn vingers en een hitte vrat zich een weg door zijn lichaam. Hij rilde. Zijn ogen werden langzaam groter, hij hield zijn adem in. Mistige beelden drongen zich aan hem op. De wazige beelden werden scherper: Grovian zag zichzelf in verschillende gevechten in bergen, en op vlakten. Ze schoten op hem. Hevig geschrokken viel hij achterover in het zand. Verward keek hij naar Milor en Elise en weer naar het kistje.

‘Wat gebeurt er?’ zei Elise. Het klonk alsof ze in de verte stond in plaats van voor hen.

‘Vreemde gevaarlijke beelden,’ stamelde hij, ‘en het voelt ... raar, hier.’ Grovian roffelde op zijn lichaam. Angstig probeerde hij zijn gevoel met een lach te verstoppen.

‘Pfff, wat een beetje fantasie allemaal niet teweegbrengt.’ Zo levensecht, wilde hij zeggen. Hij bedacht zich, ‘dit is een héél gevaarlijk kistje. Ik denk dat we het maar beter kunnen laten liggen. Misschien moeten we het maar begraven, voordat iemand anders het aanraakt. Je hebt gezien wat het met ons deed.’

‘Nee nee,’ drong Milor aan, ‘ik heb het gevonden en we nemen het mee naar opa. Die weet alles en anders staat het wel in een van zijn boeken’

‘Ik raak het écht niet meer aan,’ zei Grovian met klem. De beelden van halve skeletten die hem aanvielen doemden weer op voor zijn geestesoog.

Weer rilde hij.

Elise was het met Milor eens, bovendien was het zijn schat en het was te mooi om zomaar achter te laten. Ze boog naar voren en een schittering kwam in haar ogen toen ze het wilde pakken.

‘Neen,’ gilden twee stemmen tegelijk. Grovian was gaan staan en greep haar bij de schouders. Hij probeerde kalm te blijven en haar te waarschuwen maar zijn stem schreeuwde het uit.

‘Niet doen, niet aanraken, dit is echt heel eng!’

‘Ok oke,’ zei Elise. Ze grabbelde in haar tas, ‘We nemen het nú mee en maken het thuis schoon. Dan kunnen we het daar openen. Opa, kan de betekenis van die tekens zeker in de bibliotheek vinden.’

Echt overtuigd was ze niet door de reacties van haar broers. Iets in haar gevoel wekte nieuwsgierigheid op over de inhoud, en drong erop aan dat ze het kistje daarom mee moesten nemen.

‘Jij bent de oudste,’ zei ze resoluut tegen Grovian, ‘en jij kan het voorzichtig dragen, dan pak ik het wel in.’

Met een leeg broodzakje pakte ze het kistje op, draaide Grovians sjaal er een paar keer omheen en hielp hem het voorzichtig onder zijn jas omhoog te schuiven. Zo hoog dat hij het kistje met zijn elleboog en zijn arm op zijn plaats kon houden. Voor de zekerheid drukte ze zijn arm nog even aan. ‘Als je je arm zo houdt, dan kan er niets gebeuren.’

Op de weg naar het treinstation raakte Grovian achterop. In gedachten speelde hij met de beelden die hij had gezien. De bergen, de skeletten en vreemde mensen. En hij had ook Milor en Elise gezien. Er moest een logische verklaring voor zijn. Zijn gedachten werden afgeleid door het afzakken van het kistje.

‘Jullie lopen te snel, zo kan ik jullie niet bijhouden.’

Behoedzaam gleed hij met zijn rechterhand onder zijn jas en duwde voorzichtig het kistje terug onder zijn linkerelleboog. Onwillekeurig zochten zijn vingers tussen de vouwen van zijn sjaal naar het bewerkte oppervlak van het kistje. Zijn vingers gleden over de diepe lijnen in het papier. Het drong tot Grovian door dat zijn vingertoppen een vreemd spel speelden. Alsof zij wisten dat het iets gevaarlijks was. Een koud, prikkelend gevoel groeide in zijn buik. Net zo eng als die vreemde beelden, beelden die hij nergens van kende.

Hij huiverde en dwong zichzelf aan iets anders te denken: de geschiedenislessen van Opa. Om zichzelf op te peppen zei hij met de stem van Opa. ‘Geschiedenis is waar mensen fouten hebben gemaakt. Die fouten hoeven wij niet meer te maken.’

Milor hoorde dit en draaide naar Grovian. Met een grijns op zijn gezicht zei hij: ‘Opa zeker hé. En eh, wat denk jij, zou die raaf die ballonnen hebben weggetrokken?’

Grovian keek hem met grote ogen aan en haalde daarna zijn schouders op. ‘Enge dingen,’ zei hij, doelend op de beelden.

‘De ballonnen,’ herhaalde Milor, ‘wat denk jij?’

Het antwoord gleed als een windvlaag over hun hoofden. Milor rilde. Hij trok zijn muts verder over zijn hoofd.

‘Dat was geen wind,’ gromde Grovian.